

den foregaaende Aften, var nemlig atter hævet, efterat det Rygte var opstaaet, at man oppe paa Højskolen havde kommet noget „Forgift“ i det Glas Vand, der havde staaet paa Talerstolen, og hvoraf han straks havde drukket lidt. De var ikke i Tvivl om, at hans Modstandere havde villet skaffe ham afvejen og nu — da denne Plan mislykkedes — vilde indespærre ham for at binde hans Mund. Hele Dagen havde der været Opløb udenfor hans Hus. Mænd og Kvinder stod og raabte paa hans Navn og forlangte hans Velsignelse. Især havde sorte Trine været meget virksom. I Forening med et Par Fiskere havde hun søgt at tilvinge sig Adgang til Huset, og hver Gang hun fik Øje paa Herredsfogden inde bag et af Vinduerne, havde hun truende løftet Haanden og raabt: „Ve dig, Pilatus!“ I Løbet af Dagen havde Spektaklet grebet saaledes om sig, at tilsidst over et halvt hundrede Mennesker — næsten hele Lejets Befolkning — omringede Huset. Selv Folk, der hidtil havde været ligegyldige for Emanuels Vækkelsesgerning eller endog stillet sig spottende til den, var bleven revet med af Bevægelsen; det var med Nød og neppe, at Politibetjenten og Sognefogden havde kunnet holde Mængden tilbage med deres Stokke. Da Kalechevognen kørte frem for Døren og mens Mængden raabte og skreg, havde en ung Moder trængte sig frem med sit syge Barn, for at Emanuel skulde lægge Haanden paa det. Det havde ikke været Sognefogden muligt at holde hende tilbage. „Jeg vil se ham!“ raabte hun. Selv efter at Vognen paany havde sat sig i Bevægelse, blev hun ved at klamre sig til Hjulet og raabe, at han skulde frelse hendes Barn.

„Ja — han har jo haft en underlig Magt over visse Menneskers Sind,“ sagde Ragnhild tankefuldt, da Pateren havde endt sin Beretning.

„Ja, den Magt, som Enfoldighed, forskønnet af Troskyldighed, desværre altid har over ubefæstede Sjæle, og som gør saadanne Folk som Emanuel Hansted til nogle af Samfundets farligste Personer.“

„Ser De virkelig saaledes paa ham? Han har dog vel egentlig altid været værst mod sig selv.“